

Δευτέρα Παρουσία: Η μωρία της νεκραναστάσεως

Μία θρησκεία διαφέρει από μία κοσμική φιλοσοφία, μεταξύ άλλων, γιατί δίνει εξηγήσεις για τον μετά τον θάνατο κόσμο, υπόσχεται μεταθανάτια ζωή και οι υποσχέσεις αυτές είναι πίστη για πολλούς ανθρώπους. Η Χριστιανισμός πήρε από την Ελλάδα την πλατωνική αντίληψη περί ψυχής, αλλά την μετέτρεψε για να ταιριάζει στην ιουδαϊκή παράδοση. Η ψυχή, κατά τον Πλάτωνα, είναι αυθύπαρκτη και αιώνια και σ' αυτή τη ζωή αναμιμνήσκει μέρος της αλήθειας από τον

προηγούμενο κόσμο των ιδεών, ενώ για τους χριστιανούς γεννιέται κατά την σύλληψη και δεν έχει καμιά μνήμη από κανένα βασίλειο ιδεών. Η ψυχή του χριστιανού δεν μπορούσε ποτέ να φτάσει στο ύψος του Θεού και να γίνει θεός, αφού ήταν φτιαγμένοι από διαφορετικές ποιότητες, και ο άνθρωπος παρέμενε αιωνίως δούλος κάτω από το φοβερό σχέδιο τρόμου προς συνετισμό των πιστών. Για τους Έλληνες, η ψυχή μπορούσε, διά ανθρωπίνων ηρωικών πράξεων, να θεοποιηθεί, ο άνθρωπος μπορούσε να γίνει ημίθεος και θεός, διότι, θεοί και άνθρωποι αποτελούντο εκ της ίδιας ουσίας. Πήραν επίσης την ορφική αντίληψη περί του Άδη, που τον θεωρούσε σαν έναν ενδιάμεσο σταθμό της ψυχής μέχρι να ξαναγεννηθεί, και έβαλαν εκεί τους κοιμώμενους νεκρούς, οι οποίοι βρίσκονται σ' ένα μεταβατικό στάδιο αναμένοντας την νεκρανάσταση. Τέλος δε, τα Ηλύσια Πεδία των αρχαίων μετατράπηκαν σε Παράδεισο και ο Χάρος αντικαταστάθηκε με τον αρχάγγελο Μιχαήλ. Αφού λοιπόν σχημάτισαν ένα ολοκληρωμένο σχέδιο περί ψυχής με ελληνικά στοιχεία, τα προσάρμοσαν στην ιουδαϊκή κοσμοαντίληψη με προσθήκη νέων χριστιανικών αντιλήψεων.

Ο χρόνος μεταξύ θανάτου και της παρά φύσιν χριστιανικής αναστάσεως, θεωρείται ότι είναι χρόνος αναμονής. Κατ' αυτούς, η ψυχή, μετά τον χωρισμό της από το σώμα, μεταβαίνει «εις τίνα κατάστασιν αιειδή και ασώματον στον Άδη», λέει ο Γρηγόριος Νύσσης. Μη νομίζετε τον Άδη του βασιλείου του Πλούτωνα· πρόκειται για χριστιανικό Άδη. Επειδή η ψυχή είναι ασώματη, ο Άδης δεν είναι τόπος, «διότι αυτή η ψυχή ουδεμίαν ανάγκη έχειν της φύσεως τόποις τισίν εγκατέχεσθαι». Εκεί στον Άδη, πλανώνται λοιπόν οι ψυχές των χριστιανών,

αναμένουσες την κρίση, αφού θα έχουν περάσει μια προσωρινή κρίση και ταξινόμηση, ώστε οι άδικοι να τιμωρούνται σε μία προσωρινή Κόλαση και οι δίκαιοι να αμείβονται σ' έναν προσωρινό Παράδεισο, δηλαδή θα βρίσκονται σε μια προσωρινή ευδαιμονία.

Αυτό βέβαια το ανήκουστο, έχει γίνει πίστη για το χριστεπώνυμο ποίμνιο. Όταν δε το άκουσαν οι Έλληνες από τον Παύλο κατά την επίσκεψή του στην Αθήνα, το θεώρησαν σκάνδαλο κατά της νοημοσύνης και προσβολή, και όταν αυτός άρχισε να τους μιλάει για την ανάσταση των νεκρών εισέπραξε τον γέλωτα. Γι' αυτό, αναγκάστηκε να γράψει στους δικούς του και να τους βεβαιώσει ότι λέει την αλήθεια. *«Ιδού, σας λέγω την αλήθεια που ήτο άγνωστος και με θείαν αποκάλυψιν μας εφανερώθη»*, λέει στην «Α' προς Κορινθίους» επιστολή του. Συνέβαινε δε, όλοι οι περίφημοι Ιουδαίοι να έχουν «Αποκαλύψεις» για τους παραλογισμούς τους, αλλά αυτό καταλάβαιναν οι αδελφοί τους Εβραίοι. Και συνεχίζει: *«Όταν θα ηχήσει η εσχάτη σάλπιγγα, τότε οι νεκροί θ' αναστηθούν και ζώντες και αναστημένοι θ' αποκτήσουν άφθαρτο σώμα, διότι πρέπει το φθαρτόν αυτό σώμα να ενδυθεί την αθανασία. Τότε θα πραγματοποιηθεί ο λόγος του Ησαΐα που λέει: "Εξηφανίσθη ολότελα ο θάνατος και κατενικήθη".»* («Α' προς Κορινθίους», κεφ. 25: 50-58).

Οι πεθαμένοι, λοιπόν, δεν είναι νεκροί οριστικώς και αμετακλήτως, αλλά κοιμούμενοι, γι αυτό λέγεται το νεκροταφείο «κοιμητήριο». Μια ψυχή λοιπόν, η *«προ τεσσάρων χιλιάδων ετών καταλιπούσα το σώμα θα επανέλθη ως εκ μακράς αποδημίας εις την ιδίαν οικίαν»*, λέει ο Γρηγόριος Νύσσης. (Προφανώς πίστευαν ότι οι πρώτες ψυχές άρχισαν το 4000 π.Χ., γιατί κατά την εβραϊκή γενεαλογία, τότε δημιουργήθηκε ο κόσμος από τον Κύριο, ενώ για τους σκεπτομένους Έλληνες, ήταν αιώνιος και άπειρος). Τα δισεκατομμύρια ψυχές, λοιπόν, θα επανέλθουν στα σώματά τους. Αλλά πού θα βρουν τα γήινα χημικά στοιχεία που είχαν πριν στην ζωή; *«Μη στενοχωρήσθε»*, έλεγε η οσία Μακρίνα και ο Γρηγόριος Νύσσης. *«Η αθάνατη ψυχή γνωρίζει και μετά την διάλυση τον σώματος τα στοιχεία που το απάρτιζαν και θα τα επανασυνδέσει όταν αναστηθεί»*. Αν σκεφτούμε όμως λίγο λογικά και με τα δεδομένα της σύγχρονης επιστήμης, ορισμένα χημικά στοιχεία κάποιου πεθαμένου θα περάσουν στα φυτά, άλλα στο νερό, άλλα στον αέρα και ορισμένα θα περάσουν σ' έναν άλλο άνθρωπο μέσω των τροφών. Το ίδιο θα συμβεί όταν εκείνος πεθάνει για τον επόμενο και ούτω καθ' εξής. Πώς θα γίνει η φυσική ανασύσταση από τα ίδια χημικά στοιχεία που μοιράζονται τόσοι πολλοί, αν ακόμη υποθέσουμε πως μπορεί να συμβεί αυτό το σκάνδαλο; Σ' αυτά απαντούν οι χριστιανοί με το γνωστό τους, *«μυστήριο οι*

πράξεις του Κυρίου και ό,τι είναι αδύνατο για τους ανθρώπους είναι εύκολο για τον Θεό», κι εκεί τελειώνει ο λόγος και αρχίζει ο παραλόγος.

Η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, θέτει εκτός λειτουργίας τον κοσμικό και συμπαντικό νόμο, τον οποίο, υποτίθεται, ότι αυτός ή ο πατέρας του, δημιούργησε και τον αντικαθιστά με το παράλογο. Ο κοσμικός νόμος γίνεται τότε χριστιανική αυθαιρεσία και η διά του νόμου λειτουργία του σύμπαντος αντικαθίσταται με αυτή της διά προσώπου, του Χριστού και της αυθαιρεσίας του. Αν μεταφέρουμε αυτή την αντίληψη στην κοινωνία, ο δικτάτορας αντικαθιστά την διά νόμου λειτουργία και διακυβέρνηση της πολιτείας με την διά του προσώπου του αυθαιρεσία. Γι' αυτό γεννάει η Ρωμανία δικτατορίες.

Ο Ωριγένης, αντιθέτως, ίσως περισσότερο λογικός από τους Ιουδαίους, ορμώμενος από την πλατωνική αντίληψη περί ψυχής, υποστήριξε ότι η ψυχή επανέρχεται στον αρχικό της κόσμο, αφού εδώ είχε εκπέσει. Η νεκρανάσταση λοιπόν δεν είναι γήινη ακριβώς. Το νεκραναστημένο σώμα θα είναι πνευματοποιημένο και η ανάσταση θα είναι πνευματική. Οι Ιουδαίοι όμως ήθελαν πιο συγκεκριμένα πράγματα και, αφού αφόρισαν τον Ωριγένη, έκαναν την ανάσταση φυσική με σωματικά στοιχεία. Εδώ έπεφταν όμως σε αντίφαση, γιατί το μεν νέο σώμα της αναστάσεως θα είναι άφθαρτο, αθάνατο, χωρίς γήινες ανάγκες, τα δε υλικά της συστάσεώς του γήινα. Μ' άλλα λόγια, μόνο πρόβατα μπορούν να πιστέψουν τις ανοησίες του παραλογισμού, και πρόβατα έγιναν συν τω χρόνω τα ποιμνιά τους.

Γιατί όμως, οι κατά τα άλλα νοήμονες ποιμάντορες, έφτιαξαν την ανοησία και το σκάνδαλο της νεκραναστάσεως; Ασφαλώς, εξυπηρετούσε πολλές σκοπιμότητες. Ήταν η υπόσχεση του Παραδείσου και ο φόβος της Κολάσεως, αλλά επί πλέον και βασικότερο, η αιτιολόγηση της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου. Γιατί, τι θα έκανε ο Κύριος αν ξαναρχόταν, αν δεν εγκαθιστούσε το αιώνιο βασίλειό του και δεν αποκαθιστούσε τους πιστούς του; Κατ' αυτόν τον έξυπνο αλλά πανουργικό τρόπο, έβαζαν τους πιστούς να φοβούνται και να ελπίζουν και ευκόλως να μαντρώνονται στο ιερό ποιμνιοστάσιο.

Εξέχουσα όμως σημασία έχει η έλευση της «Εσχάτης Ημέρας» και η προπαρασκευή προς αυτήν. Πριν από την τελική εμφάνιση του Κυρίου θα έλθει ο Αντίχριστος (άγνωστο βέβαια, γιατί και πώς, θα το επιτρέψει ο Θεός), ο οποίος θα κυριαρχήσει και βασιλέψει για μικρό σχετικά διάστημα. Στην αρχή θα είναι εξαίρετος κυβερνήτης, με σκοπό να ξεγελάσει το χριστεπώνυμο πλήθος, θα δείξει

σημεία μεγάλα και τέρατα, «ώστε να πλανήσωσιν και τους εκλεκτούς» (Ματθαίος, 24: 25), αλλά κατόπιν θα δείξει το δεινό πρόσωπό του και θα εγκαταστήσει την αμαρτία επί της γης. Πολλοί δε, θα τον ακολουθήσουν για να καταδικαστούν τελικώς και αιωνίως στην ημέρα της Κρίσεως, ενώ οι χριστιανοί που δεν θα έχουν ακολουθήσει τον Σατανά και θα παραμείνουν πιστοί στον Χριστό, θα απολαύσουν την αιώνια βασιλεία. Αλίμονο όμως στους αλλαξοπιστήσαντες, θα καίγονται αιωνίως στα λεβέτια της Κολάσεως από τον ίδιο τον Σατανά. Γι' αυτό πιστέ, πρόσεχε μην παρασυρθείς από τον Αντίχριστο, γιατί σε περιμένει η οργή του Κυρίου. Για να είσαι σίγουρος προς αυτό, πρέπει να ακολουθείς την ποιμαντορία, να δεθείς αιωνίως στο ποίμνιο, να αρμέγεσαι και μαντρώνεσαι κανονικά, γιατί έξω από το μαντρί παραμονεύει αιωνίως ο Αντίχριστος και όποιον πιάσει «τον παίρνει ο Διάβολος», που λέμε.

Από της εμφανίσεως του Αντίχριστου, έρχονται τα σημεία των καιρών, τα οποία σημεία είναι τόσο εύπλαστα και ακαθόριστα που κάθε στιγμή μπορεί η ποιμαντορία να λέγει: «*Ιδού τα σημεία των καιρών δείχνουν ότι έφτασε η εσχάτη ημέρα*». Αυτό χρησιμοποιείται συστηματικά από τον καιρό της εδραιώσεως της χριστιανικής Εκκλησίας. Κήρυτταν μάλιστα, ότι «*δεν θέλει παρέλθει η γενεά αυτή, εωσού γείνωσι πάντα ταύτα. Ο ουρανός και η γη θέλουσι παρέλθει, οι δε λόγοι μου δεν θέλουσι παρέλθει*» (Ματθαίος, 24: 34)· δηλαδή θα εμφανιστεί ο Αντίχριστος, θ' ακολουθήσουν οι καταστροφές και τέλος θα εμφανιστεί θριαμβευτής ο Κύριος. Οι γενεές παρήρχοντο όμως και τίποτα δεν εμφανιζόταν, ενώ ουρανός και γη παραμένουν στη θέση τους επί δισεκατομμύρια χρόνια τώρα. Γι' αυτό, στην εποχή των πρώτων μεγάλων «πατέρων», όπως του Βασιλείου, του Γρηγορίου, του Χρυσοστόμου, υπήρχε το θέμα της ελεύσεως της Δευτέρας Παρουσίας, όπου ο Χριστός, ως νικητής και επί χρυσού θρόνου καθήμενος, θα εμφανιστεί για να κρίνει του ανθρώπους αφενός, και για να εδραιώσει την βασιλεία του οριστικώς επί της γης αφετέρου. Πώς όμως να εξηγήσουν ή να προβλέψουν το απρόβλεπτο, ή πώς να μαντέψουν τις βουλές του Θεού τους; Για τον σκοπό αυτό, ξεκίνησαν από την εβραϊκή «Γένεση» και εξήγησαν τις «έξη ημέρες της δημιουργίας» σαν έξη χιλιάδες χρόνια ζωής του κόσμου από την αρχή μέχρι τη Δευτέρα Παρουσία, αφού μία ημέρα θεωρήθηκε να αντιστοιχεί σε χίλια χρόνια στα μάτια του Θεού. Η μία αυθαιρεσία, δηλαδή η αυθαιρεσία της δημιουργίας σε έξη μέρες, έφερε την άλλη αυθαιρεσία για την καταστροφή του κόσμου. Υπολογίζοντας μάλιστα την ακριβή ημερομηνία της αρχής κόσμου το 5.492 π.Χ., θα ερχόταν το τέλος το 508 μ.Χ., για να κλείσουν τα 6.000 χρόνια της ζωής του κόσμου.

Όταν πλησίαζε το 508, τότε, επιτήδευοι καπηλευτές της ανθρώπινης αδυναμίας έσπειραν την ιδέα του τέλους του κόσμου, ερμήνευσαν έναν λιμό, ως σημείο εμφάνισης του Αντίχριστου, και περίμεναν μάλιστα ορισμένη ημέρα και ώρα την τρομερή ημέρα της Κρίσεως. Το ποίμνιο κατελήφθη από πανικό, θεώρησε ότι έρχεται η ώρα της αιώνιας τιμωρίας ή αμοιβής, και επειδή είχαν γαλουχηθεί να πιστεύουν ότι είναι αμαρτωλοί, έπρεπε γρήγορα να πράξουν κάτι για να συγχωρεθούν από τις αμαρτίες. Προς αυτό, και επειδή ήταν ανώφελο να έχει κανείς επίγεια περιουσία πλέον, έδωσαν ό,τι είχαν και δεν είχαν στην Εκκλησία των αντιπροσώπων του Κυρίου για να συγχωρεθούν, δωροδοκώντας τον Κύριο. Η ποιμνιακή τους κατάσταση, είχε αφαιρέσει την λογική, ώστε να μη μπορούν να σκεφτούν τι θα έκανε η Εκκλησία τα χωράφια μετά από την καταστροφή του κόσμου. Η καταστροφή δεν έγινε και η ποιμαντορία βρέθηκε με γαίες και πλούτη, που ήταν ο πρώτος μαζικός θησαυρός με την βοήθεια του οποίου συνέχισε τον κινδυνολογικό της αγώνα και την βαθύτερη πομνιοποίηση των πιστών. Για να δικαιολογηθεί μάλιστα, είπε ότι η καταστροφή του κόσμου αναβλήθηκε γι' αργότερα. Όταν στις αρχές του εβδόμου αιώνα εμφανίστηκε το Ισλάμ όμως, το θεώρησαν ως έλευση του Αντίχριστου και ξεκίνησε μια νέα εσχατολογία και κινδυνολογία, που θα κατέληγε στην έλευση του Κυρίου και την τελική κατατρόπωση του Αντίχριστου. Αλλά τα χρόνια, οι δεκαετίες και εκατονταετίες περνούσαν και το αντίχριστο Ισλάμ αυξανόταν, μέχρι που υποδούλωσε την χώρα των χριστιανών, το Βυζάντιο, ενώ ο Χριστός δεν εμφανιζόταν. Παρ' όλες τις αναβολές και παρ' όλα τα εκάστοτε σημεία του Αντίχριστου, η Δευτέρα Παρουσία συνεχώς μετατοπίζεται στο μέλλον, αλλά παραμένει ως μία τεράστια, αιωρούμενη δαμόκλεια σπάθη πάνω από τα κεφάλια των πιστών. *«Θα εμφανιστεί δε ο Κύριος, σε ώρα που κανένας δε θα γνωρίζει ειμή ο Πατήρ μόνος»*. Εκεί που οι άνθρωποι θα ενασχολούνται με τα καθημερινά τους, θα τρώνε και θα πίνουν και θα γαμεύονται, έτσι ξαφνικά θα έλθει ο Κύριος. Γι' αυτό πιστέ, μην επαναπαύεσαι και ξεχνάς τη συντέλεια του κόσμου, μη γλεντάς και μη χαίρεσαι, γιατί θα πιαστείς εξ απίνης. *«Διά τούτο και εσείς γίνεσθε έτοιμοι, διότι καθ' ην ώραν δεν στοχάζεσθε έρχεται ο Υιός τον ανθρώπου»* (Ματθαίος, 25: 39-44). Φοβού συνεχώς την ώρα εκείνη και σκέψου συνεχώς τον τρόμο και τον φόβο. Το ποίμνιο διαρκώς εκφοβίζεται με τα σημεία του Αντίχριστου, τρομοκρατείται από την επικείμενη κυριαρχία του και πανικοβάλλεται από την πανουργία του. Μ' αυτόν τον τρόπο και φόβο στην καρδιά, ελαχιστοποιείται ο φοβισμένος ανθρωπάκος του Χριστιανισμού και γιγαντώνεται η δύναμη της χρισμένης ποιμαντορίας, για να αναπαράγει ες αεί την ποιμνιοποίηση των ποιμνίων.

Με την κυριαρχία του Αντίχριστου επίκειται η μεγάλη μάχη, που τα Σαβαώθ θα πολεμήσουν το κακό, αφού πρώτα θα φανεί ο Αρμαγεδών και τα τέρατα της «Αποκαλύψεως», για να πλημμυρίσουν την ανθρωπότητα στο αίμα. Μεγάλο εύρημα, η «Αποκάλυψη του Ιωάννη» και τεράστιο όπλο στα χέρια της ποιμαντορίας. Εκεί συνθλίβεται ο πιστός από την οργή του Θεού, χάνει το λογικό του, χάνεται η ψυχή του μπροστά στο δέος και στην καταστροφή. Θα σωθούν δε οι λίγοι, οι ευυπόληπτοι χριστιανοί, οι απολύτως πιστοί ή αλλιώς ποιμνιωμένοι, οι οποίοι θα έχουν αποβάλλει τον εαυτό τους και θα έχουν ταυτιστεί με τον Χριστό, όπως ασφαλώς το καθορίζει η ποιμαντορία, γιατί ο Χριστός ιδέα δεν έχει από τα ευρήματα των ποιμεναρχών που εξουσιάζουν τον κόσμο επικαλούμενοι το όνομά του. Γιατί, αν ήξερε τι γίνεται στον κόσμο που άφησε, θα καθαιρούσε την ποιμεναρχία.

Αφού λοιπόν γίνουν σημεία και τέρατα, αφού καταστραφεί ο κακός πληθυσμός της γης που δεν υπέκυπτε στο Ευαγγέλιο, δηλαδή οι άπιστοι και αμαρτωλοί οπαδοί του Σατανά, και μείνουν οι πιστοί, θα πέσει το στερέωμα του ουρανού επί της γης (τον ουρανό τον φαντάστηκαν σαν ένα τεράστιο ταψί να κρέμεται πάνω από τη γη), και θα εμφανιστεί ενθρονισμένος ο Κύριος, και θα πει το περίφημο «*ειρήνη υμίν*». Θα απορείτε, γιατί να μην εμφανιστεί νωρίτερα, πριν καταστραφεί ο κόσμος και με την θεϊκή παντοδυναμία του να επιβάλλει την αιώνια ειρήνη και το καλό επί της γης. Αν έκανε αυτό όμως, πώς θα υπήρχε ο αιώνιος φόβος του Αντίχριστου και της ένεκα αυτού καταστροφής; Πώς θα υπήρχε ο τρόμος της πτώσεως του στερεώματος και πώς θα υπήρχε η μεγάλη δίκη ζώντων και νεκρών; Πού θα υπήρχαν δηλαδή τα υπέροχα όπλα της ποιμαντορίας για να υποτάσσουν το ποίμνιο, για να εκμηδενίζουν την αξιοπρέπεια και τον λόγο του ανθρώπου;

Τότε, «*την Εσχάτην Ημέραν εν βρονταίς και αστραπαίς θα φανεί αποστράπτων ο Κύριος*», και θα αναστηθούν οι νεκροί με τα σώματά τους και θα γίνει η μεγάλη Δίκη και ο τελικός χωρισμός των ψυχών σε δίκαιες και αμαρτωλές. «*Και θέλουσι συναχθή έμπροσθεν αυτού άπαντα τα έθνη και θέλει χωρίσει τα πρόβατα από των εριφίων, και θέλει στήσει τα πρόβατα εκ δεξιών αυτού, τα δε ερίφια εξ αριστερών. Τότε ο βασιλεύς θέλει ειπεί προς τους εκ δεξιών αυτού: “Έλθετε οι ευλογημένοι του Πατρός μου, κληρονομήσατε την ητοιμασμένη εις εσάς βασιλείαν”... Τότε θέλει ειπεί και προς τους εξ αριστερών: “Υπάγετε απ’ εμού, οι κατηραμένοι, εις το πυρ το αιώνιον, το ητοιμασμένον δια τον Διάβολον”.*» (Ματθαίος, 25: 31-41).

Αφού γίνει ο καθαρισμός προβάτων και κατσικιών, οι μεν αμαρτωλοί θα φύγουν από το βασίλειο του Θεού και θα περάσουν στην απέναντι πύλη της Κολάσεως του

φοβερού Σατανά και οι δε δίκαιοι θα παραμείνουν στην αιώνια βασιλεία του Κυρίου ως υπηρέτες αυτού. Τότε θα ιδρυθεί το χιλιετές βασίλειο που θα άρχουν, εκτός από τον Χριστό και τους αγίους ταξιάρχες, οι 144.000 επίλεκτοι. Για όσους όμως δεν είχαν προλάβει να ασπαστούν το ιερό Ευαγγέλιο, δίνεται μία προθεσμία διδασκαλίας για να μπορέσουν να επιλέξουν. Έτσι μεθοδικά τακτοποιούνται οι προχριστιανικοί πληθυσμοί, οι οποίοι, αν και είχε απλωθεί σ' αυτούς ο «σπερματικός λόγος», δεν είχαν κατανοήσει, λόγω της «καθυστερήσεώς» τους, την μεγαλοπρέπεια του Γιαχβέ. Από τον προχριστιανικό κόσμο της Ελλάδας, λένε οι χριστοκάπηλοι, μερικοί εκλεκτοί του Κυρίου έχουν ήδη σωθεί, όπως ο Πλάτων, ο οποίος διδάχτηκε και απεδέχθη το «ιερό Ευαγγέλιο» κατά την τριήμερη παραμονή του Χριστού στον Άδη. Μέχρι εκεί φτάνει η χριστιανική ψευδολογία και κοροϊδία. Τελικώς, σ' εκείνον το θεϊκό κόσμο, θα ρέει μέλι και γάλα, θα είναι ο αιώνιος Παράδεισος, η αιώνια βασιλεία των δικαίων, όπου δεν θα υπάρχει στεναγμός και βάσανα, αλλά ζωή ατελεύτητος. Τα βάσανα των δικαίων που πέρασαν μέχρι να φτάσουν εκεί θα αμειφθούν με ζωή αιώνια. Οι μουσουλμάνοι μάλιστα καθόρισαν τις αμοιβές και υπόσχονται παρθένες και πιλάφι, ειδικά στους μάρτυρες και μόνο οι άντρες φαίνεται πως αμείβονται, αλλά οι χριστιανοί, πιο έξυπνοι, άφησαν συγκεκριμένη την αμοιβή για να την ονειρεύεται ο καθένας όπως θέλει. Μ' αυτή την φοβερή αλλά αποτελεσματική υπόσχεση ζει ο πιστός χριστιανός, για να υπομείνει την ποιμνιοποίησή του. Μετά την οργή του Γιαχβέ, έρχεται το αιώνιο βασίλειο, όπως υπόσχεται ένας σαδιστής στο θύμα του. Τελικώς ωχριά η φαντασία και του πιο αρρωστημένου σαδιστή μπροστά στα τρομερά και δεινά και στις αμοιβές του μαζοχισμού των χριστιανών.

Ο πιστός πρέπει διαρκώς να σκέπτεται την φοβερή ημέρα της Κρίσεως, όπου θα εμφανιστεί ο τρομερός Θεός με οργή για να επιβάλλει την τελική καταδίκη των αμαρτωλών. Επειδή δε, όλοι οι άνθρωποι έχουν πρωτίστως κηρυχθεί αμαρτωλοί από την ποιμαντορία, απομένουν δύο πράγματα: Συνεχής μετάνοια και συνεχής υπαγωγή στα μυστήρια, εφ' όσον βρίσκεται κανείς στην επίγεια ζωή. Όταν πεθάνει κάποιος, πρέπει οι επιζώντες να παρακαλούν τον Θεό για να συγχωρέσει την ψυχή του κεκοιμημένου δούλου του και να την κατατάξει στους δροσερούς κόλπους του Αβραάμ, σε τόπο χλοερό ένθα οι δίκαιοι αναπαύονται. Οι επιζώντες πρέπει να προσφεύγουν στον χρισμένο ποιμένα να μεσολαβήσει στον Κύριο, αφού ο ίδιος ο πιστός δεν έχει το νήμα επαφής, δηλαδή το χρίσμα του Αγίου Πνεύματος. Για την εκδούλευση των τρισάγιων, ο ποιμένας αμείβεται αναλόγως προς την οικονομική ευρωστία του ζώντος. Διότι έχει περάσει η αντίληψη ότι οι άνθρωποι πρέπει να προσφέρουν στην Εκκλησία αναλόγως προς τα υπάρχοντά τους.

Μ' αυτό το επιχειρησιακό σκεπτικό, οι νεκροί των πολυπληθών πόλεων έχουν σήμερα καταστεί μία από τις πολύ προσοδοφόρες επιχειρήσεις των ρασοφόρων, ώστε να αλληλοσκοτώνονται, πάντοτε στο όνομα του Χριστού βέβαια, για το ποιος θα είναι ιερέας «κοιμητηρίου» και το ποιος θα πάρει καλή περιοχή ή καλό μέρος του «κοιμητηρίου». Για να αποφεύγονται μάλιστα οι «ιεροί» καβγάδες, έχει καθιερωθεί να περνούν όλοι και με σειρά, για ένα διάστημα, να υπηρετούν το άγιο και προσοδοφόρο βασίλειο των κοιμουμένων. Επειδή δε, το ποίμνιο έχει πειστεί ότι ο πεθαμένος πάντοτε έχει την ανάγκη των τρισάγιων για να συγχωρεθούν οι αμαρτίες του μέχρι την τελική κρίση, φροντίζει απερισκέπτως και αιωνίως να αναπαράγει την νεκροκαπηλεία των ποιμεναρχών. Ίσως, από τα πολλά τρισάγια να υποκύψει τελικώς ο Κύριος και θα συγχωρέσει την αμαρτωλή ψυχή του θανόντος συγγενούς, γιατί στο πολύ «Κύριε ελέησον», κουράζεται και ο Θεός των χριστιανών. Βλέπετε, πόσο καλοστημένος είναι αυτός ο εμπαιγμός των ανθρώπων; Όταν είναι στην επίγεια ζωή, ανακηρύσσονται εξ αρχής και καθ' όλον τον βίο αμαρτωλοί, ώστε διαρκώς να βρίσκονται υπό μετάνοια, να εξομολογούνται, να κοινωνούν και να συγχωρούνται οι αμαρτίες μέσω του χρισμένου ποιμενάρχη. Όταν πεθαίνουν είναι και πάλι αμαρτωλοί, επειδή δεν πρόλαβαν φαίνεται να ζητήσουν άφεση όλων των αμαρτιών πριν από τον θάνατό τους και κληροδοτούν στους απογόνους την υποχρέωση να ζητούν την περίφημη άφεση μέσω των τρισάγιων, μνημόσυνων και όλων των νεκροτελετών, από κόλλυβα μέχρι ειδικές λειτουργίες. Έτσι, κάθε ζωντανός, είναι ποίμνιο προς ποιμνιακή εκμετάλλευση δύο φορές. Είναι ποίμνιο για τον εαυτό του και ποίμνιο για τους πεθαμένους συγγενείς του. Δεν γνωρίζουμε αν έχουν κατορθώσει να εισπράττουν, κατά κάποιο τρόπο, και από τις ψυχές των πεθαμένων αμαρτωλών, προκειμένου οι ίδιοι να εξαγοράζουν την ποινή τους. Όλα είναι πιθανά από την εφευρετικότητα ποιμαντορία.

Το εύρημα της Εσχάτης Κρίσεως και της Δευτέρας Παρουσίας έχει την ιστορική του διάσταση επίσης στην εβραϊκή δεοντολογία. Οι Εβραίοι περιμένουν επί χιλιάδες χρόνια τον Μεσσία που θα εμφανιστεί για να κάνει το πραγματικό Ισραήλ, δηλαδή την κυριαρχία τους με την παρουσία του Θεού. Αυτός ο Μεσσίας ήταν όντως ένα φανταστικό εύρημα, αφού διαρκώς δίνει ελπίδα και νόημα στον λαό των Εβραίων να περιμένουν τον Θεό, αλλά και την κυριαρχία τους επί όλων των λαών. Έτσι, ο Εβραίος βρίσκεται σε μια διαρκή αναμονή της ελεύσεως του Κυρίου. Οι χριστιανοί, αντιθέτως, έφεραν την Πρώτη Παρουσία του Μεσσία, πράγμα που τους απόπλιζε από την μελλοντική προσδοκία και φόβο. Όταν κατάλαβαν την ανοησία στην οποία περιέπεσαν, έφτιαξαν την Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου. Πιο

νοήμονες και πανούργοι από τους αδελφούς τους Φαρισαίους, έκαναν την Δευτέρα Παρουσία να είναι δεινή και τρομερή, ώστε και φόβο να σπέρνει και ελπίδα αιώνιας κυριαρχίας του «ιερού Ευαγγελίου» να δίνει.

Έτσι, διόρθωσαν το αρχικό λάθος τους με ένα ισχυρότερο όπλο: Την τρομερή και φοβερή Δευτέρα Παρουσία. Εκεί ολοκληρώνεται ο κύκλος του χριστιανικού σαδισμού. Ξεκίνησε από την νευρωτική αγάπη προς τον Θεό και του Θεού προς το ποίμνιο, πέρασε στην ενοχοποίηση και αιώνια αμαρτία, κατόπιν στην οργή και στην τιμωρία, με αποκορύφωμα την τρομερή ημέρα της Κρίσεως, όπου θα κριθούν ζωντανοί και πεθαμένοι. Ποιό νομίζετε, είναι τώρα το είδος της χριστιανικής αγάπης; Είναι πράγματι αγάπη, ή είναι ένα σαδιστικό εργαλείο για την πλήρη ποιμνίωση των ανθρώπων;

Πηγή: «Ποίμνιο ή Έλληνας;» (Τρύφων Ολύμπιος, καθηγητής Πανεπιστημίου Στοκχόλμης)